

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 780/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у спору из радног односа тужилаца З.С. из Б., М.Р. из Н.Б., М.Н. из Н.Б., Б.Р. из Б., Ј.В. из Б., С.Б.В. из Б., В.Ц. из З., чији је заједнички пуномоћник С.Х., адвокат из Б., С.М. из З. и М.Р. из Б., које заступа пуномоћник З.Ј., адвокат из С.П., против туженог К.Г. ДП у реструктурирању из Н.Б., кога заступа пуномоћник В.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.1766/2014 од 17.09.2014.године, у седници већа одржаној дана 04.06.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужилаца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1766/2014 од 17.09.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П1 бр. 896/03 од 09.04.2008.године одбијени су тужбени захтеви тужилаца да се пониште решење в.д. генералног директора туженог од 24.06.2003.године, а код тужиоца С.М. и уговор о раду под измењеним условима од 28.02.2002.године, те да се за све тужиоце обавезе тужени да их врати на одговарајуће радно место које су обављали код туженог пре престанка радног односа. Иста пресуда је исправљена решењима Четвртог општинског суда у Београду од 11.11.2009.године у погледу назива туженог и решењем Првог основног суда у Београду од 25.04.2013.године у погледу погрешно написаног пословног броја одлуке.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж1 б.р 1766/2014 од 17.09.2014.године у ставу првом изреке жалбу тужилаца одбио као неосновану и потврдио првостепену делимичну пресуду Четвртог општинског суда у Београду, исправљену наведеним решењима у делу изреке који се односи

на поништај решења и враћање на рад тужилаца. Ставом другим изреке исту пресуду је укинуо у преосталом делу изреке и одбацио тужбу тужилаца у односу на тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоце врати на послове који одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке одбацио је жалбу тужиоца М.Р. изјављену против решења Четвртог општинског суда у Београду које је донето на главној расправи од 09.04.2008.године и односи се на предлог за извођење доказа саслушањем сведока.

Против другостепене пресуде тужиоци су преко својих пуномоћника изјавили ревизије и то тужиоци С.М. и М.Р., због погрешне примене материјалног права, а остале тужиље због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Из садржине ревизија произилази да се пресуда апелационог суда побија у делу одбијеног тужбеног захтева.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и одлучио да су ревизије тужилаца неосноване.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нижестепене пресуде нису захваћене ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревизијом указују тужиље, јер немају недостатака због којих не би могле бити испитане. Другостепени суд је ценио жалбене наводе релевантне за одлучивање у предметном спору и за исте дао јасне и непротивуречне разлоге, те не стоји ревизијски навод тужиља о учињеној битној повреди из члана 374. став 1. ЗПП пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцима и тужиљама је побијаним решењима отказан уговор о раду под измењним условима закључен дана 28.02.2002.године због предстанка потребе за обављањем послова на које су до тада били распоређени код туженог, али нису били радно ангажовани због смањеног обима посла, уз исплату минималне зараде. Тужени је у оквиру пословног система „...“ закључио 15.08.2001.године споразум по коме је компанија „...“ преузела обављање туженикових послова, с тим што су дефинисани послови који су организовани у оквиру делатности туженог, те је истим споразумом одређено да запослени радници могу бити распоређени и преузети код неке од чланица трајно или привремено зависно од потребе посла. Радна места тужилаца нису укинута, али су послови на које су били распоређени тужиоци пренети на компанију „...“, те је за радом тужилаца код туженог престала потреба. Тужиоцима је понуђено да их преузме наведена компанија што нису прихватили, те су им отказани уговори о раду. У време доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцима код туженог је било запослено 21 лице укључујући и тужиоце.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови одбили захтев тужилаца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, правилно закључујући да је остварен разлог за отказ уговора о раду тужиоцима применом члана 101. став 1. тачка 8. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01, 73/01), по коме послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређених послова.

Полазећи од одредбе члана 114. истог закона правилно су нижестепени судови закључили да иако је услед организационих промена дошло до престанка потребе туженог за радом тужилаца, обзиром на број запослених којима је отказан уговор о раду у односу на укупан број запослених, тужени није имао обавезу да донесе програм решавања вишка запослених будући да је у радном односу на неодређено време имао мање од 50 запослених у тренутку престанка потребе за обављањем послова тужилаца. Неосновани су наводи ревизија тужилаца у овом делу да је оцену обавезе доношења програма решавања вишка запослених требало ценити у односу на број запослених на дан 15.08.2001.године када је тужени имао више од 400 запослених, јер се проценат од укупног броја запослених који је технолошки вишак гледа у односу на календарску годину у којој је отказан уговор о раду, те је утврђено да је на почетку 2003.године било код туженог 433 запослена, али је по основу споразума са послодавцем престао радни однос код туженог за 396 запослених, док је само за 15 радника у тој години престао радни однос услед технолошког вишка.

Правилно нижестепени судови закључују и да је без утицаја навод тужилаца који понављају и у ревизији да понуђени уговори са Компанијом „...“ није садржао све обавезне елементе из члана 19 тада важећег Закона о раду будући да тај разлог не оправдава њихово одбијање преузимања од стране Компаније „...“. Споразумом у оквиру ... дефинисано је које послове преузима Компанија „...“ те да радници чланица могу бити распоређени или преузети на рад код неке од чланица трајно или привремено зависно од потребе посла. За случај да је уговор са том компанијом био мањкав у судском поступку могли су издејствовати правно ваљан уговор те то није разлог за одбијање понуђене мере запошљавања у виду преузимања од ове компаније.

Без утицаја је на законитост побијаних решења и навод ревидената да им је отпремнина исплаћена после доношења решења и у мањем износу од оног прописаног чланом 94. Појединачног Колективног уговора од 23.05.2003.године. Указивање ревидената да им је отпремнина исплаћена по престанку радног односа и у мањем износу него што им припада по колективном уговору није од утицаја на законитост решења о отказу уговора о раду.

На основу изложеног, те како ни осталим ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, на основу члана 405. став 2. и 1. релевантног ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**